

Együttműködési keretmegállapodás

amely létrejött egyrészről a **Nemzeti Földalapkezelő Szervezet** (1055 Budapest, Kossuth tér 11. sz.), továbbiakban: NFA,

másrészről az **Országos Erdészeti Egyesület** (1027 Budapest, Fő u. 68.) továbbiakban: OEE között az alábbi feltételekkel:

Az együttműködés alapja: az NFA törvényben meghatározott feladatai és az OEE Küldöttközgyűlése által elfogadott programja.

A felek a közös célok megvalósításáért együttműködnek az alábbiak szerint:

1. Az NFA támogatja az OEE programjában foglaltakat és lehetőségeit felhasználva, segíti annak megvalósítását.

2. Az OEE támogatja az NFA munkáját, az Érdekegyeztető Tanácsban képviseli az állami és magánerdő-gazdálkodókat, a birtokhasznosítási bizottságok országos szervezésével és működtetésével igyekszik az NFA céljainak megvalósítását szolgálni, az NFA által meghirdetett programokat megismerteti tag-ságával és végrehajtásában részt vállal.

3. A Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztésével összefüggő erdészeti feladatok végrehajtásában együttműködnek.

4. Aktuális szakmai témákban az NFA az OEE véleményét szükség szerint kikéri.

5. Az OEE vállalja az Erdészeti La-



Fotó: Ormos Balázs

pokban, az NFA-val kapcsolatos hírek, információk közlését, a hirdetések megjelentetését, valamint az NFA munkáját segítő kiadványok elkészítését és kiadását.

6. Az együttműködő felek egymás rendezvényein képviselést biztosítanak, szükség szerint szerepet vállalnak (Vándorgyűlés, WOOD-TECH, konferenciák, tanácsulések stb.).

7. Az Alkotmány utcai volt OEE Székház birtokbavételét közös ügyüknek tekintik.

8. A konkrét feladatok megfogalmazása, kivitelezése, pénzügyi és egyéb feltételeinek meghatározása külön-külön, egyedi megállapodás tárgyát képezik.

9. A felek a megállapodást idő megkötöttsége nélkül felmondhatják.

10. A megállapodás évente módosítható.

A fentieket, mint közös akaratunkkal megegyező szándékokat tükröző okiratot aláírásunkkal, a mai napon szentesítjük.

Budapest, 2003. szeptember 12.

Nemzeti Földalapkezelő Szervezet
képviselésében

Benedek Fülöp elnök,
címzetes államtitkár

Országos Erdészeti Egyesület
képviselésében

Cserép János elnök

Szakosztályi hírek

Az **Erdőfeltárási Szakosztály** 2003. október 8-9 között szakosztályülést tartott a **Kisalföldi Erdészeti Rt.** Göbös-majori Ökoturisztikai Központjában. Az ülés résztvevőit **dr. Magas László** vezérigazgató köszöntötte és tájékoztatást adott az erdőgazdaság munkájáról és az erdőfeltárási helyzetéről. Az erdőgazdaság sík vidéki területein, ahol kedvező szemeloszlású és kötöttségű talajok találhatóak a sekély termőréteg alatt, mechanikai stabilizációs, illetve kavicsolt utakat építettek. A bányatörvény megjelenése után azonban az erdőgazdaság nem művelheti szabadon anyagnyerőhelyeit a korábban gyakorolt módon. Az útépités alapanyagát idegen anyagnyerőhelyről kell beszerezni, ami az útépitéseket és útfenntartásokat megdrágította. A Duna körzetében az ártereken és a szigetekről a faanyagot uszályokkal

vízen szállították. A Bósi Vízlépcső megépítésével a Dunának és mellékágainak vízszintje annyira lecsökkent, hogy az uszályos szállítást felváltotta a tehergépkocsi. A sűrű mellékág-hálózaton azonban több híd kellett megépíteni és a feltáráshálózatot az ártér, az árvédelem és a gátak figyelembevételével kellett kialakítani. A dombvidéki területeken a feltáráshálózatot továbbra is erdészeti utak alkotják. Az elmondottakat a Rábaközi Erdészeti területén a helyszínen is bemutatták. **Kocsis László** erdészeti igazgató vezetésével megtekintették a kavicsolt földműre épített vékony aszfalt pályaszerkezetű utat, a kavicsolt úthálózatot és egy felhagyott anyagnyerőhelyet. Az első napi program befejezésekként a **GRADEX** Ménoki és szolgáltató Kft. képviselői tartottak előadást a geoműanyagok felhasználásáról

az erdészeti útépitéseknél. **Sipos László** ügyvezető bemutatta a **GRADEX KFT.** tevékenységét. **Szengöföszky Oszkár** ügyvezető egy gondolatébresztő előadásban hívta fel a figyelmet a mélyépítési problémákra. **Dr. Zumpf András** marketing igazgató a geoműanyagok felosztását ismertette. Rövid történelmi áttekintésében kitért arra, hogy Magyarországon elsőként között használtak geotextiliát az Észak-hansági Erdészeti területén épült Krisztina-bereki út töltésének alapozásánál az akkori Erdőterv tervei alapján és irányításával. A rézsű és erózióvédelem, valamint a támfalépítés lehetőségeiről ismét Szengöföszky Oszkár tartott előadást. Bemutatta, hogy geocella használatával egyszerűen és gyorsan lehet mederátjárókat építeni, ami nagyban megkönnyíti a kisebb vízfolyásokon való átkelést. Végül **dr. Lőrincz János** általános igazgató a töltésalapozás és ágyazaterősítés elméleti alapjait világította meg. A részt-

vevők megállapították, hogy az egyre nehezebb terepviszonyok között épülő erdészeti utaknál a jövőben nőhet a geoműanyagok szerepe. A felhasználást azonban szakszerű tervezésnek kell megelőzni, majd gondos ellenőrzés mellett kell azokat beépíteni, hogy a kívánt előnyöket ki lehessen használni. A szakosztályülés második napján az Dél-hansági Erdészet erőfeltárását ismertette **Bakk József** erdészetigazgató és **Németh László** erdómérnök. Kavicsolt útjaik eddig jól bírták a forgalom terhelését, azonban a járműszerelvények megjelenésével a utak állapota rohamosan romlik. A korábbi útfenntartási megoldásokat nem lehet folytatni, mert a saját anyagyerőhelyeket nem lehet a korábbiakhoz hasonló módon művelni. A felhagyott anyagyerőhelyeket egyébként rekultiválják és vizes élőhelyeket, pihenőhelyeket alakítani ki belőlük. A szakmai programok mellett mindkét erdészetnél helytörténeti ismertetések is tartottak. Jó volt érezni azt, hogy mindkét erdészetnél a kollégák mennyire kötődnek szülőföldjükhez és milyen büszkéek annak történelmére. Mindennapi munkájuk mellett végzett helytörténeti kutatásaik is a múlt megőrzését szolgálják. A szakmailag értékes és jó hangulatú programokért a szervezőknek köszönetünket fejezzük ki. Résztevők létszáma: 32 fő.

Dr. Kosztka Miklós



Beszámoló az Erdők a Közjóért Szakosztály Észak-erdélyi tanulmányútjáról, 2003. szeptember 9-14.

Többhetes előkészítő munka után érkezett el szept. 9. a várva-várt indulás napja, hiszen Észak-Erdély, a Máramarosi és Radnai-havasok térsége nem tartozik a gyakori erdészeti tanulmányutak színhelyei közé.

Kicsi, de lelkes csapatunk Csenger-simánál lépte át a határt, és hamarosan Nagybanára érkezünk. Az Erdőgazdaság központjában *Horia Scubli* főmérnök fogadott, és tájékoztatott a gazdaság munkájáról *Wrabeli László* és *Daday Zolt* kollégák tolmácsolásában.

Megtekintettük a nagybányai csodálatos és rendkívül gazdag ásvány- és kőzetgyűjteményt, ahol a térségi bányaművelés legkülönbözőbb bányaköveit és „bányavirágait” helyezték el. A gyűjtemény előkelő helyet foglal el az európai rangsorban.

Suoriban, Felsőbánya mellett – első kétnapi szálláshelyünk térségében – be-

mutatták az épülő síközpontot, ahol láthattuk a sípálya tereprendezési munkálatait. Vacsora közben bővítettük ismeretünket a Nagybányai Erdőgazdaság tevékenységéről.

Második napon a szakmai program a Suiori térségében folyó bánya-rekultivációs munkák megtekintésével kezdődött. A bányaművelés következtében keletkező meddőhányók és suvadások megköttése, rőzsefontos gátak és betonból készített nagyobb méretű hordalékfogók segítségével történik. A növényzet telepítését elsősorban a gátak védelmében konténeres fákkal – nyír, erdei és fekete fenyő – végzik. Még folyik a bányászat, de a felhagyott beomlott részekben már megkezdtek a biológiai és mechanikai rekultivációt.

A dióshalmi XIV. századi fatemplom az 1700-as évekből származó freskóival a padokra helyezett csergékkel maradó élményt nyújtott.

A fermezei ivóvíztározó 180 ha-os felületével Nagybanára első számú ivóvízellátója. A csapadékhány 8-10 m-es vízszint-csökkenést eredményezett. A tározó térségében az erdőgazdálkodás a tiszta ivóvíz biztosításának alárendelten történik.

Következő állomásunk a firizai pisztrángnevelő telep volt, ahol mintegy 5000 m²-es több medencére osztott vízfelület biztosítja a különböző korú pisztrángok szakszerű elhelyezését. Kései ebédünk a Fermezei tó partján lévő erdészházban, természetesen nem nélkülözte a kiváló minőségű sült pisztrángot sem. Szállásunkon késő éjszakáig folytatódott a szakmai eszmecsere.

11-én elbúcsúzva Suioritól, a Roata erdészháznál álltunk meg, Kapnikbánya határában, ahol a Fermezei erdészházhoz hasonlóan, vannak kiadó szobák kirándulók számára. Áthaladva a Netedahágón a Kakastarj-hegy fotózása következett. Utunk érdekes színfoltja volt a Valeni - Mikola patak melletti állatvásár.

Birsana-Barcánfalván körbesétáltuk az 1994 óta – fából épülő –, de már működő kolostor, és templomegyüttest, ahol görögkeleti apácák élnek. Ott jártunkkor láttuk az egyik épület zsindelezését. Máramarosszigeten találkoztunk *Béres István*nal a helyi erdészet vezetőjével, akinek szakszerű ismertetését hallgattuk meg Szaplancán az ún. „vidám temetőben” (görögkeleti) ahol a fejúra felfestik és ráírják az elhunyt életrajzát és ráfaragják a foglalkozását. Itt néztük meg a még épülő, de már teljes magasságát mutató görögkeleti fatemplomot mely 75 m-es és így a legnagyobb faépítmény a világon. Rendkívüli méretű

tölgyrönkökből készült, 40x40 cm-es keresztiszelvényű gerendák, egyetlen fából kifaragott lépcsők, zsindeles tetőhéjat, jellemzik az épületet.

A Ronai csemetekertben elsősorban vörösfenyő- és tölgycsemetéket láttunk gondosan ápolva. Nem messze a csemetekert fölötti hegyoldalon, beléptünk a kocsányos tölgyes erdőrezervátumba, ahol 80 éves gyönyörű állomány alatt a gyertyán ott volt előírászerűen a második koronaszintben. A nap végén elértük Borsafüredet, ahol már vártak a helyi erdész-kollégák, hogy a szálláshelyünkre kísérjenek a festői környezetben lévő CERBUL szállodába.

A pénteki nap hozta meg számunkra az igazi magashegyi élményt a Nagy Pietrosz (2303 m) meghódításával. 800 m-es magasságig erdészeti terepjárók vittek és innen indult a gyalogtúra. Hűvös időben, szemerkélő esőben jutottunk fel az Mosolygó-tó 1800 m-en lévő kátlánába. Útközben a lavina és a szél által lefektetett erdőpásztákban a fakitermelést követő erdőfelújításokat szemlélítettük meg. A tó közelében található egy meteorológiai állomás, állandó személyzettel, és egy pici erdészház, ahonnan pár falat elfogyasztása után vágtunk neki a csúcsra vezető útnak. A kátlán fölötti hegykaréjban 17 db zergét számoltunk meg, melyek kb. 600 m távolságban nem zavartatták magukat „expedíciónk” vonulása miatt.

A csúcson fél órát töltöttünk, várva az idő jobbrafordulását, a felhők távozását, de sajnos csak pillanatokra tisztult ki az idő, s így vált láthatóvá a Radnai havasok főgerince, ahonnan egy É-D-i összekötő, és érdekes módon emelkedő mellékgerinc vitt a Nagy - Pietrosz csúcsáig. A csúcson lévő, egykori meteorológiai mérőállomást erősen megrongált állapotban találtuk de az egyik vasoszlopon piros-fehér-zöld szalagot lengtetett a szél. Másfél óra alatt értük el ismét a meteorológiai állomást a visszafelé vezető úton, ahol forró tea elfogyasztása után tovább ereszkedtünk lefelé Borsa irányába.

Különleges élmény volt felülni szombatban a Visóról induló keskeny nyomközű erdészeti tulajdonban és üzemeltetésben lévő kisvasútra, mellyel a Vasér folyó völgyében kb. 30 km-t haladtunk felfelé. A völgyben, a kisvasúton kívül semmilyen szállítópálya nincs, így a völgy erdőállománya csodálatos érintetlenségében tárult elénk. Az erdészeti munkákon kívül, itt semmilyen más ipari vagy egyéb tevékenység nem folyik, lakott terület nem található. A Faina nevű megállónál

szálltunk ki, ahol egy kis erdészkolónia él. A pici katolikus fatemplomot Erzsébet királyné tiszteletére emelték

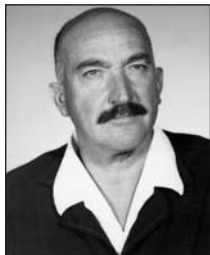
A szakmai konzultáció során egyértelműsítettük, hogy a jövőben lehetőség szerint rendszeressé kellene tenni a szakembercserét. Visszafelé a kisvasút mellett csemetekertet tekintettük meg, a jó ebéd után a hosszú úton nótázással telt az idő.

Buday Géza

Buday Géza erdőmérnök Kanadában elhunyt. Az idei évben kapta volna meg aranydiplomáját, de ezt már nem érhetette meg. 1953-ban végzett évfolyamtársai, barátai, ismerősei fájdalommal köszönnek el tőle.

Dr. Szodfridt István

Dr. Barabits Elemér



Erdészek, kertészek, barátai, tanítványai, szerettei kísérték utolsó útjára az életének 82. évében elhunyt dr. Barabits Elemért.

Erdőmérnöki oklevelét 1944-ben Sopronban szerezte meg. Gazdag munkásságának fontosabb állomásai: 1954–1955. az ERTI-nél a külföldi fafajok honosítási kérdéseivel foglalkozik. 1955-től közreműködik az erdészeti arborétumok (Ivanc, Agostyán, Farkasfa, Forrasztókö, Budafa) létrehozásában, a Jeli Arborétum fejlesztésében; 1963–73 között az EFE Botanikus Kertjének vezetője; 1973-tól magán díszfaiskolás, kialakítja saját fajtagyűjteményét. Vállalkozóként számos közpark, kastélypark fejlesztését, tervezését, kivitelezését végzi (székesfehérvári mgtsz park, nagykanizsai parkerdő, soproni meteorológiai állomás mediterrán kertje. Bábolnai Mg. Kombinát arborétuma, nagy-cenki Széchenyi kastélypark).

Ars poetikájában vallotta: „Azt éreztem mindig, az élet kötelez. Mély hittel adtam át tudásomat az élet dobogójára készülő diákoknak a soproni egyetemen. Magam, életem delén kezdettem csak ahhoz, amire egész életemben vágytam.”

Célul tűzte ki „a hazai kontinentális zord klíma és változó talajviszonyoknak megfelelő, betegségeknek és károsítók-nak ellenálló, széles határok közt alkalmazkodni tudó dísznövények nemesíté-

A CERBUL szállóban már várt ránk *Aurel Filip*, a Nagybányai Erdőgazdaság igazgatója, akivel kiértékeljük a tanulmányutat és rögzítettük a szakemberek közötti cserekapcsolat lehetőségét és fontosságát.

Hazautazásunk napján a szálloda mellől induló libegővel feljutottunk 1400 m-es magasságba és onnan gyalog ereszkedtünk vissza Borsafüredre. Útközben

sét”. Az általa előállított dísznövények hosszú sora idézi emlékét, melyek közül talán a legnagyobb sikert a *Globus* hamisciprus aratta.

Nemesítői tevékenységéért kiérdemelte a Magyar Gyula nagydíjat, az Újhelyi Imre díjat, 2002-ben pedig a Fleischmann Rudolf díjat. Növényei nagymértékben hozzájárultak a magyar kertkultúra fel-emelkedéséhez.

Szakmai hagyatékát köszönjük, emléket megőrizzük!

Dr. Gergács József

Erdészeti Tudományos Intézet

Schmidt Rezső (1928–2003)



2003. július 12-én meghalt Schmidt Rezső, a Kisalföldi Erdőgazdaság Rt. nyugalmazott fahasználati műszaki vezetője.

1928. november 3-án született Feketeerdőn, erdészcsaládban, így aztán pályaválasztását is meghatározta családi körülményei. Az elemi iskolát Feketeerdőn végezte, ezután a mosonmagyaróvári Szalézi-rend középiskolájában tanult, itt is érettségizett. 1951-ben a soproni Állami Erdészeti Szakiskolában erdész szakirányú végzettséget, majd 1970-ben szintén Sopronban a Roth Gyula Erdészeti Technikumban erdész-technikusi oklevelet szerzett. 1951-től a Szabadszállási Erdőgazdaságban dolgozott. Részt vett az alföldfásítás nagy munkájában. 1957-től a Kisalföldi Erdőgazdaság Mosonmagyaróvári Erdészeti-nél dolgozott mint területvezető erdész, előbb a legelőerdei területben, 1958-tól a lóvári területben. 1961-ben került a Mosonmagyaróvári Erdészet központjába, mint fahasználati műszaki vezető, és innen ment nyugdíjba is, 1991-ben.

megálltunk a csodálatos Lóhavasi vízesésénél, amely a kevés víz ellenére is vadregényes képet mutatott.

Leérkezésünk után elköszöntünk vendéglátóinktól és elindultunk hazafelé.

Szatomárnémetiben elbúcsúztunk Daday Zsolt kollégától, aki a Bihar hegységi tanulmányutunknál is szakmai vezetőnk és tolmácsunk volt. Késő éjszaka érkezünk meg Miskolcra és Budapestre.

Munkáját nagy szakmai felkészültséggel végezte, jellemző volt rá az alaposság, a nagyfokú precizitás. Irányítása alatt évente 35–40 ezer m³ volt az erdészet éves fakitermelési terve. Kitűnő munkaszervezéssel, költségtakarékos megoldásaival a Mosonmagyaróvári Erdészet az Erdőgazdaság egyik meghatározó egységévé vált. Az ártéri kerületekben úttörő munkát végzett a vízi úton történő szállítás kialakításában.

1975-ben a rajkai Szabó-brigád a FAGOSZ fakitermelői versenyen első helyezést ért el, melyben mulhatatlan érdemeket szerzett.

1977-ben kezdődött erdészetünknel a rajka-kiliti tározótó kialakítása. Hatalmas munkabírásával, szervezőképességével ezt a nem mindennapi feladatot is sikeresen oldotta meg.

1988-ban a Munka Érdemrend bronz fokozatát kapta, de előtte is többször volt vállalati kiváló dolgozó. Szakmai felkészültsége, tudása nemcsak a fahasználati munkákra korlátozódott. E sorok írója 1976-ban került az erdészethez kezdő mérnök-ként, erdőművelési műszaki vezetői munkakörbe. Nekem is sokat segített erdősítési problémák megoldásában. Nagy szeretettel, tisztelettel emlékezek rá, de nemcsak én, hanem kollégáim is, sokat köszönhetünk neki. Nyílt, közvetlen ember volt, akitől nemcsak szakmai téren tanulhattunk sokat, de az emberekkel történő bánásmód, emberismeret terén is.

Jó kolléga volt, példamutató családi életet élt. Nyugdíjba vonulása után is aktívan dolgozott, sokszor beszéltem vele szakmai kérdésekről, erdészettörténeti témákról.

Nem volt mérnöki végzettsége, de szakmaszeretete, felkészültsége, tudása révén mérnöki módon végezte munkáját.

Idén márciusban támadta meg a gyógyíthatatlan betegség, nagy önuralommal, türelemmel viselte szenvedéseit.

Nagy idők tevékeny résztvevője távozott körünkől.

Nyugodj békében Rudi Bácsi!

Pápai Tamás